

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Douglas Kennedy

Clipa

Traducere din engleză de Lidia Grădinaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Raluca Hurduc

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Bob Thomas

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Eugenia Ursu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, DOUGLAS

Clipa / Douglas Kennedy ; trad.: Lidia Grădinaru. –
București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-869-8
I. Grădinaru, Lidia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: The Moment
Autor: Douglas Kennedy

Copyright © Douglas Kennedy, 2011

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-869-8

Pentru cinci prieteni minunați:
Noeleen Dowling din Grangegorman, Dublin
Anne Ireland din Falmouth, Georgia
Howard Rosenstein din Montreal, Quebec
Judy Rymer din Sydney, New South Wales
și Roger Williams de vizavi, din Wiscasset, Maine.

Și în memoria unui alt prieten minunat, Joseph
Strick (1924–2010).

*„Oh, mi-am făcut un trib
din iubirile mele adevărate,
și tribul meu este împrăștiat.
Cum să se resemneze inima mea
cu festinul ei de pierderi?“*

– Stanley Kunitz, *The Layers*

PRIMA PARTE

Unu

Azi-dimineață mi s-au trimis actele de divorț. Avusesem și începuturi de zi mai bune. Și cu toate că știam că vin, clipa în care au ajuns în mâna mea tot m-a dat peste cap. Fiindcă sosirea lor anunța: asta e începutul sfârșitului.

Locuiesc într-o casă mică de țară. E situată pe un drum lăaturalnic în apropiere de orașelul Edgecomb, Maine. Casa e simplă: două dormitoare, un birou, o zonă deschisă living/bucătărie, pereți văruiți în alb, dușumea pătată. Am cumpărat-o acum un an, când mi-au picat niște bani. Tata tocmai murise. Deși în momentul în care i-a explodat inima era falit, avea o poliță de asigurare de pe vremea când lucrase într-o corporație. Polița valora trei sute de mii de dolari. Cum eram unicul copil și unicul supraviețuitor — mama părăsise această lume cu mulți ani înainte —, eram și unicul beneficiar. Eu și tata nu eram apropiați. Vorbeam săptămânal la telefon. Îi făceam anual o vizită de trei zile la bungalow-ul lui de pustnic din Arizona. Și îi trimiteam fiecare carte de-a mea de călătorie pe măsură ce era publicată. În afară de asta, contactul era minim — o de mult statornicită stânjeneală retezând orice degajare sau familiaritate între noi. Când am plecat singur la Phoenix, să mă ocup de înmormântare și să-i lichidez bunurile, un avocat din localitate a luat legătura cu mine. Mi-a spus că întocmise testamentul tatei și m-a

întrebat dacă știu că sunt pe cale să primesc o sumă frumoasă de la Mutual of Omaha Insurance Corporation.

— Dar tata era pe drojdie de mulți ani, i-am spus avocatului. De ce n-a încasat polița ca să trăiască din dobânzi?

— Bună întrebare, a spus avocatul. Mai ales că tot așa l-am sfătuit și eu. Dar bătrânul era foarte încăpățânat, foarte mândru.

— Mie-mi spui! am zis. I-am trimis odată niște bani, din puținul pe care îl aveam. Mi-a returnat cecul.

— Primele dăți când am vorbit cu tatăl tău mi s-a lăudat cu fiul lui, bine-cunoscutul scriitor.

— Nu sunt câtuși de puțin bine-cunoscut.

— Dar *ești publicat*. Și era foarte mândru de ce ai realizat.

— Asta-i pentru mine o noutate, am spus, luptându-mă brusc cu lacrimile. Tata nu-mi spusese niciodată ceva despre cărțile mele.

— Oamenii din generația asta... de multe ori nu pot să exprime ce simt, a spus avocatul. Dar e clar că a vrut să ai un fel de moștenire de la el — așa că așteaptă-te să primești în următoarele săptămâni trei sute de miare.

A doua zi am plecat înapoi în est. Dar în loc să mă întorc în casa din Cambridge, pe care o împărțeam cu soția mea, m-am pomenit închiriind o mașină pe aeroportul Logan și mergând spre nord. Era încă devreme când am plecat de la aeroport. Am luat-o pe autostrada 95. După trei ore eram pe Route 1 din Maine. Am trecut prin orașelul Wiscasset, apoi am traversat râul Sheepscot și am tras la un motel. Era mijlocul lui ianuarie. Temperatura era mult sub pragul înghețului. O ninsoare căzută de curând acoperise totul în alb, și eram singurul client din motel.

— Ce vă aduce aici în perioada asta a anului? m-a întrebat funcționarul de la recepție.

— Habar n-am, am spus.

În noaptea aceea nu am putut să dorm și am băut aproape toată sticla de 200 de mililitri de whisky pe care o luasem în geanta de voiaj. Când s-a crăpat de ziuă, m-am întors la mașina închiriată și am pornit la drum. Am urmat

drumul spre est; un drum îngust, asfaltat, cu două benzi, care cobora șerpuit un deal și făcea o curbă strânsă. Odată ieșit din curba aia, priveliștea era spectaculoasă. Căci în fața mea se întindea un peisaj înghețat, cu nuanțe de acvamarin; un vast golf adăpostit, tivit cu brâuri de copaci de gheață, peste a cărui suprafață înghețată atârna o ceață joasă. Am frânat, apoi am ieșit din mașină. Bătea un vânt din nord. Îmi ardea fața și ochii mă usturau de la el. Dar m-am forțat să cobor până la marginea apei. Un soare anemic începea să lumineze lumea. Avea atât de puțină putere, încât golful rămânea acoperit cu particule de ceață, fapt care îl făcea să pară și eteric, și bântuit. Deși frigul era cumplit, nu-mi puteam lua privirea de la acest peisaj spectral. Până când o altă pală de vânt m-a făcut să mă întorc.

Și exact în acea clipă am văzut casa.

Era amplasată pe un petic de pământ, înălțată deasupra golfului. Ca design era foarte simplă — o structură cu un singur nivel, cu acoperiș din șindrilă albă distrusă de vreme. Micul drum de acces era pustiu. Înăuntru nu erau lumini aprinse. Dar în față era o pancartă cu „De vânzare“. Mi-am scos agenda și mi-am notat numele și numărul agentului imobiliar din Wiscasset care se ocupa de ea. Aveam de gând să mă apropiu, dar în cele din urmă frigul m-a silit să mă întorc la mașină. Am plecat în căutarea unei bodegi care servea micul dejun. Am găsit una la periferia orașului. Apoi, pe strada principală am găsit biroul agentului imobiliar. La treizeci de minute după ce i-am trecut pragul, eram iar la căsuță.

— Trebuie să vă avertizez că e cam primitivă, a spus agentul. Însă are un schelet grozav. Și, desigur, e chiar la apă. Și mai bine încă, e o casă moștenită scoasă la vânzare. Este pe piață de șaisprezece luni, așa că familia o să accepte o ofertă rezonabilă.

Agentul avea dreptate. Casa era rustică în sensul rău al cuvântului. Dar fusese reabilitată termic. Și, mulțumită tatei, cele două sute douăzeci de mii de dolari cât era prețul cerut îmi erau acum disponibile. Am oferit pe loc o sută optzeci

și cinci. La sfârșitul dimineții, oferta fusese acceptată. Dimineața următoare — datorită agentului — am cunoscut un antreprenor local care a fost dispus să se ocupe de casă în limita bugetului meu de șaizeci de mii de dolari. La sfârșitul aceleiași zile am ajuns, în cele din urmă, acasă și a trebuit să răspund la o grămadă de întrebări ale soției mele, Jan, despre motivul pentru care nu dădusem niciun semn de viață de șaptezeci și două de ore.

— Pentru că pe drumul de întoarcere de la înmormântarea tatei am cumpărat o casă.

Tăcerea care a urmat acestei declarații a fost lungă și, îmi dau seama acum, aceea a fost clipa în care, în mod logic, răbdarea pe care ea a avut-o cu mine s-a sfârșit brusc.

— Spune-mi, te rog, că e o glumă, a zis ea.

Dar nu era o glumă. Era un fel de declarație, și încă una cu mult subînțeles. Jan a priceput asta. Exact cum și eu am știut că, odată ce am informat-o despre această achiziție făcută impulsiv, totul între noi avea să se deterioreze în mod ireparabil.

Totuși, am mers înainte și am cumpărat casa. Ceea ce, la rândul său, trebuie să însemne că am vrut, de fapt, ca lucrurile să iasă așa.

Dar acel moment al rupturii definitive a venit abia după opt luni. O căsnicie — mai ales una de douăzeci de ani — rareori se sfârșește cu un „bang decisiv”. Seamănă mai mult cu toate acele faze prin care treci atunci când te confrunți cu o boală fatală: mânie, negare, implorare, iarăși mânie, negare... deși se pare că nu ajungem niciodată la partea de „acceptare” a „călătoriei”. În schimb, într-un weekend din august când am ajuns la casa acum renovată, Jan a ales să-mi spună că, pentru ea, căsnicia s-a terminat. Și a plecat din oraș cu primul autobuz.

Nu cu un „bang”, doar cu o...

Tristețe domoală.

Eu am rămas restul verii în căsuță, întorcându-mă o singură dată în casa noastră din Cambridge — când Jan era plecată în weekend — pentru a-mi strânge toate bunurile

lumești (cărți și acte și puținele haine pe care le dețineam). Apoi am luat-o înapoi spre nord.

Nu cu un „bang“, doar cu un...

Au trecut luni. O vreme nu am călătorit. Fiica mea, Candace, mă vizita la căsuță un weekend pe lună. O dată la două săptămâni, marțea (alegerea ei), făceam drumul de jumătate de oră cât era de la mine de acasă până la colegiul ei din Brunswick și-o scoteam la cină. Când eram împreună, discutam despre cursurile și prietenii ei și cartea pe care o scriam. Dar despre mama ei vorbeam rareori, cu excepția unei seri de după Crăciun când m-a întrebat:

— O duci bine, tată?

— Nu rău, am spus, știind că păream rezervat.

— Ar trebui să cunoști pe cineva.

— În văgăuna asta din Maine e mai ușor de spus decât de făcut. Oricum, am o carte de terminat.

— Mama spunea mereu că la tine cărțile sunt pe primul loc.

— Ești de acord cu asta?

— Da și nu. Erai mult timp plecat. Dar când erai acasă, erai beton.

— Mai sunt beton?

— Beton armat, a spus ea, strângându-mă de braț. Dar aș vrea să nu fii atât de singur.

— Blestemul scriitorului, am spus. Trebuie să fii singur, trebuie să fii obsedat, iar adesea celor apropiați le e greu să suporte asta. Și cine îi poate învinui?

— Mama a spus odată că niciodată n-ai iubit-o cu adevărat, că inima ta era în altă parte.

M-am uitat atent la ea.

— Au fost multe lucruri înaintea mamei tale, am spus. To-
tuși, am iubit-o.

— Dar nu mereu.

— A fost o căsnicie — cu tot ce implică asta. Și a ținut douăzeci de ani.

— Chiar dacă inima ta era în altă parte?

— Pui o grămadă de întrebări.

— Numai pentru că ești foarte evaziv, tată.

- Trecutul e trecut.
- Și chiar vrei să eviți întrebarea asta, nu-i așa?
- I-am zâmbit mult prea precocei mele fiice și i-am propus să mai bem un pahar de vin.
- Am o întrebare nemțească, a spus ea.
- Pune-mă la încercare.
- Zilele trecute am tradus la curs din Luther.
- Profesorul vostru e sadic?
- Nu, doar neamț. Oricum, în timp ce parcurgeam o colecție de aforisme ale lui Luther, am găsit ceva adecvat...
- Adecvat cui?
- Nu unei persoane anume. Dar nu sunt sigură că am înțeles exact citatul.
- Și crezi că eu pot să te ajut?
- Tu vorbești fluent germana, tată. *Du sprichst die Sprache.*
- Numai după câteva pahare de vin.
- Modestia e plicticoasă, tată.
- Continuă: spune-mi citatul din Luther.
- *Wie bald, „nicht jetzt“, „nie“ wird.*
- N-am clintit. Doar am tradus.
- *Ce repede „nu acum“ devine „niciodată“.*
- E un citat grozav, a spus Candace.
- Și, ca toate citatele grozave, spune un anumit adevăr. Ce te-a făcut să-l remarci?
- Faptul că mă tem că sunt genul de persoană „nu acum“.
- De ce spui asta?
- Nu pot trăi clipa, nu mă pot mulțumi cu situația de acum.
- Nu ești cam dură cu tine?
- Deloc. Fiindcă știu că și tu ești așa.
- *Wie bald „nicht jetzt“, „nie“ wird.*
- Clipa... am spus, ca și cum rosteam prima dată cuvântul, atent la cum sună. E un loc mult supraapreciat.
- Dar e tot ce avem, așa-i? Seara asta, conversația asta, clipa asta. Mai e ceva?
- Trecutul.
- Știam că ai să spui asta — e obsesia ta. E în toate cărțile tale. De ce „trecutul“, tată?

— El denunță întotdeauna prezentul.

Și fiindcă niciodată nu poți scăpa cu adevărat din strânsoarea lui, la fel cum nu te poți împăca întru totul cu ceea ce este definitiv în viață. Ia gândiți-vă: căsnicia mea o fi început să se destrame acum un deceniu și poate că primul semn de final de partidă a fost în acea zi din ianuarie trecut, când am cumpărat casa din Maine. Însă nu am acceptat cu adevărat că totul s-a sfârșit, până în dimineața de după cina cu Candace, când pe la opt și un sfert am auzit o bătaie în ușa casei mele.

Puținii vecini pe care îi am știu că nu sunt o persoană matinală. Asta mă face fără pereche în acel colț din Maine, în care toată lumea pare să se scoale cu vreo oră înainte de ivirea zorilor și unde ora nouă este deja considerată mijlocul zilei.

Însă eu nu ies niciodată în lume înainte de amiază. Sunt un om de noapte. De obicei încep să scriu după zece seara și în general lucrez până la trei, oră la care beau tacticos un whisky nocturn sau două, mă uit la un film vechi sau citesc și, în cele din urmă, pe la cinci, mă sui în pat. Trăiesc așa de douăzeci și șapte de ani, de când am început să scriu — lucru care, la începutul căsniciei noastre, soției mele i s-a părut oarecum fermecător și o sursă de mare frustrare ulterior. „Când nu ești plecat, muncești toată noaptea. Ce viață avem noi doi?” se plângea ea în mod obișnuit — la care eu nu puteam să răspund decât: „Mă declar vinovat”. Acum, când am trecut bine de cincizeci de ani, am același stil de viață vampiric, puținele dăți în care văd zorile fiind acele nopți ocazionale când sunt în priză și scriu până se crapă de ziua.

Dar în această dimineață de ianuarie o serie de ciocănituri puternice și autoritare m-au trezit brusc tocmai în momentul în care razele șovăielnice ale unui soare de iarnă spintecau cerul nopții. Preț de o clipă, m-am gândit că sunt în mijlocul unei reverii nebune gen Kafka — în care forțele nu știu cărui stat sinistru sunt pe cale să mă aresteze pentru crime de opinie neprecizate. Dar apoi mi-am revenit. Uitându-mă la ceasul de pe noptieră am văzut că tocmai

trecuse de șapte și jumătate. Bătăile în ușa s-au intensificat. Chiar bătea cineva la ușa din față.

M-am dat jos din pat, am înșfăcat un halat de baie și m-am dus la ușa din față. Când am deschis-o, am văzut un bărbat bondoc cu un hanorac și un fes tricotat. Ținea o mână la spate. Părea înghețat și foarte mâhnit.

— Așadar, ești totuși acasă, a spus el, o ceață de răsuflare înghețată însoțindu-i vorbele.

— Poftim?

— Thomas Nesbitt?

— Da...

Mâna de la spatele lui a apărut brusc. Ținea un plic mare. Aidoma unui învățător din epoca victoriană care folosea o riglă pentru a disciplina un copil, mi-a trântit plicul direct în palma mâinii drepte.

— Ați fost înștiințat, domnule Nesbitt, a spus el. Apoi s-a întors și s-a suit în mașina lui.

Am rămas câteva minute în ușa, fără să iau frigul în seamă. Mă tot uitam la plicul mare, de tribunal, încercând să accept de voie, de nevoie, ceea ce tocmai se petrecuse. Când mi-am simțit degetele amorțind, am intrat în sfârșit în casă. M-am așezat la masa din bucătărie și am deschis plicul. Înăuntru era o cerere de divorț din partea Procuraturii din Massachusetts. Numele meu — Thomas Alden Nesbitt — era scris alături de cel al soției mele — Jan Rogers Stafford. Ea era numită reclamantă. Eu eram numit pârât. Înainte ca ochii mei să apuce să mai vadă și altceva, am dat la o parte documentul. Mi-am înăbușit emoția. Știusese că o să vină asta. Dar e o mare diferență între teorie și realitatea incontestabilă. Un divorț — oricât de așteptat — este totuși o cumplită recunoaștere a eșecului. Sentimentul pierderii — mai ales după douăzeci de ani — e imens. Iar acum...

Documentul acesta. Această declarație definitivă.

Cum ne putem despărți de ceva ce cândva consideram că este esențial?

În această dimineață de ianuarie nu aveam niciun răspuns la o astfel de întrebare. Nu aveam decât o petiție care

îmi spunea că s-a terminat căsnicia, și necruțătoarea întrebare alarmantă: am putea găsi noi — *eu* — o cale prin această pădure întunecată?

„Mama a spus odată că niciodată n-ai iubit-o cu adevărat, că inima ta era în altă parte.”

Nu a fost chiar atât de ușor. Dar nu încape îndoială că trecutul afectează totul din viața noastră și că este foarte greu să ne eliberăm de anumite lucruri imuabile care continuă să ne împovăreze.

Dar de ce să caut răspunsuri când niciunul nu va alina nimic? m-am întrebat, uitându-mă la citația din cealaltă parte a mesei. *Fă ce faci întotdeauna când viața te atacă. Fugi.*

Așa că, în timp ce așteptam să fie gata cafeaua la filtru, am înroșit telefonul. Am sunat-o pe avocata mea din Boston care mi-a cerut să semnez citația și să i-o trimit înapoi. Mi-a dat și un sfat scurt: să nu intru în panică. Am telefonat la un mic hotel aflat la cinci ore distanță de aici să aflu dacă aveau o cameră liberă pentru următoarele șapte zile. Când cei de la hotel mi-au confirmat că au, le-am spus să mă aștepte în acea seară în jur de ora șase. Într-o oră am făcut un duș și m-am bărbierit și mi-am adunat câteva lucruri într-o geantă. Mi-am luat laptopul și o pereche de schiuri pentru schi fond, apoi am încărcat totul în jeep. Am sunat-o pe fiica mea pe mobil și i-am lăsat un mesaj că am să fiu plecat șapte zile, dar că de marți în două săptămâni o să ne vedem la cină. Am închis casa. M-am uitat la ceas. Ora nouă. Când m-am suit în mașină, începuse să ningă. În câteva clipe aproape viscolea. Dar tot am ieșit cu mașina pe șosea și m-am îndreptat cu grijă spre intersecția cu Route 1. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, am văzut că mica mea casă dispăruse. O simplă schimbare a climei și tot ce pentru noi e concret și decisiv dispare într-o clipă, ascuns privirii de zăpadă.

Continua să ningă puternic când am cotit spre sud și m-am oprit la oficiul poștal din Wiscasset. Odată expediate documentele semnate, mi-am continuat drumul. Vizibilitatea era acum inexistentă, făcând imposibilă orice fel de viteză. Ar fi trebuit să abandonez corabia, găsind un motel

și stând adăpostit până trecea viscolul. Dar eram acum în aceeași stare de spirit refractară care punea stăpânire pe mine când mă pomeneam că nu pot să scriu: *Îți vei croi drum prin asta...*

Mi-a luat cu aproape șase ore mai mult să ajung la destinație. Când în cele din urmă am oprit în parcare hotelului meu din Quebec City, nu m-am putut abține să mă întreb ce caut aici.

Eram așa de obosit după toate evenimentele zilei, încât la zece m-am prăbușit în pat. Am reușit să dorm până în zori. Când m-am trezit, am avut obișnuitul moment de amețelă, urmat de sosirea angoasei. Altă zi, alt efort de a păstra durerea la un nivel tolerabil. După micul dejun mi-am pus îmbrăcămintea corespunzătoare și am luat-o spre nord în lungul râului St. Lawrence către o zonă de schi fond unde fusesem odată cu Jan. Conform termometrului din mașina mea, erau minus zece grade. Am parcat și am ieșit din mașină în frigul mușcător și răzbunător. Mi-am scos schiurile și bețele din portbagaj și m-am dus în capătul pârtiei. Mi-am pus schiurile, fixându-mi clăparii cu un clic hotărât. Imediat am intrat în pădurea deasă prin care fusese tăiată pârtia. Frigul era acum atât de crunt, încât îmi înțepeniseră degetele. Era imposibil să le strâng în jurul bețelor. Dar m-am căznit să prind viteză. Schiul fond e un test de rezistență — mai ales la temperaturi sub zero grade. Abia după ce te-ai avântat suficient pentru a ți se încălzi corpul, insuportabilul devine acceptabil. Acest proces mi-a luat cam o jumătate de oră, fiecare deget dezghețându-se treptat, odată cu acumularea căldurii în corp. După trei kilometri îmi era chiar cald și eram atât de concentrat asupra mișcării de schi *împinge-alunecă-împinge-alunecă*, încât nu vedeam nimic în jur.

Până în locul în care pârtia a făcut o curbă în ac de păr și m-am pomenit brusc coborând vertiginos un deal. Așa pățești *când alegi o pârtie neagră*. Dar antrenamentul meu din trecut și-a spus cuvântul și am ridicat cu grijă schiul stâng din drumul brăzdat de făgașe și l-am așezat pe zăpada afânată. Apoi i-am întors vârful în interior, către celălalt schi. În

mod normal această manevră ar trebui să-ți reducă viteza și să-ți permită să controlezi dâmburile și gropile drumului. Dar poteca era atât de înghețată, atât de alunecoasă din cauza mersului chinuit al celor dinaintea mea, încât, pur și simplu, nu am putut să încetinesc. Am încercat să frânez târându-mi bețele. Degeaba. Atunci mi-am pus brusc schiul înapoi pe cărare, am ridicat bețele și mi-am dat drumul. Acum eram pe o feroce traiectorie descendentă: numai viteză, fără logică, fără idei de ceea ce era în față. Câteva clipe am simțit euforia căderii libere, abandonarea prudenței, senzația că nu mai conta nimic decât această plonjare înainte...

Un copac. Era chiar acolo, trunchiul lui masiv făcându-mi semn să înaintez. Gravitația mă trimitea în epicentrul ei. Nimic care să mă oprească să intru în stare de inconștiență printr-o izbitură. O fracțiune de secundă am fost tentat să mă bucur de asta... până am văzut în fața mea chipul fiicei mele și m-am pomenit copleșit de un gând: *Va trebui să trăiască cu asta toată viața ei.* Moment în care a intervenit un nu știu ce instinct rațional și m-am aruncat într-o parte, evitând impactul violent. Când m-am prăbușit în zăpadă, am alunecat mulți metri. Zăpada nu era deloc ca o pernă; mai degrabă, ca o pătură de tundră înghețată. M-am izbit cu partea dreaptă de suprafața ei de beton, apoi cu capul, lumea s-a încetșat și...

Mi-am dat seama că cineva stătea pe vine alături de mine, verificându-mi semnele vitale, vorbind repede în franceză la telefon. În afară de asta, totul era învăluit în ceață. Nu eram conștient de mare lucru, în afară de faptul că mă durea peste tot. Am leșinat, trezindu-mă iar când eram săltat pe o targă, pus pe o sanie, legat cu niște curele și...

Acum eram tras pe un teren vâlurit. Mi-am recăpătat cunoștința suficient de mult cât să întind gâtul și să mă văd tras de un snowmobil. Apoi mintea a început să mi se încețșeze iar și...

Eram pe un pat. Într-o cameră. Cearșafuri albe țepene, pereți crem, tavan de spital. Am întins gâtul și am văzut izvorând din corpul meu diverse tuburi și fire. Am simțit că